

nistrativního procesu není vysoká, ale výsledek je pravděpodobně celkem zaručený. Trpělivost lze pokládat za předběžnou podmínku účasti. Nevýhodou je, že požádat o stipendium prostřednictvím konkurzu MŠMT mohou pouze doktorandi.

V průběhu vyřizování svého stipendia jsem zjistil, že kromě konkurzů vyřídí MŠMT ještě několik pobytů pro studenty indických jazyků. Nezjišťoval jsem, jaké jsou podmínky pro získání této formy podpory, ale pracovnice odboru zahraničních vztahů MŠMT, toho času paní Marie Vobořilová, prostřednictvím emailu i telefonní linky případným zájemcům ráda poradí.

Poslední možnosti, o níž vím, jsou stipendia přidělovaná Indian Council for Cultural Relations (dále ICCR).¹ Ve skutečnosti je právě ICCR partnerem českého MŠMT při zajišťování stipendií MŠMT. Ovšem je tu i jistá možnost, že by bylo možné celé stipendium zajistit nezávisle na českém MŠMT, přímo přes ICCR. Jistou nevýhodou je, že ICCR samozřejmě neproplatí případným studentům dopravu do Indie a zpět. Další komplikace spočívá v tom, že případný žadatel by si musel zajistit některé dokumenty přímo na vybrané indické univerzitě. V případě kontaktu na jakoukoli obětavou osobu ve vybraném místě pobytu by to bylo možné zvládnout i z Česka. V případě, že takový kontakt neexistuje, by nezbývalo než vyjet do Indie na turistické vízum, zajistit (v době, kterou lze jen těžko odhadnout) potřebné dokumenty, vrátit se zpět do ČR (nebo možná jen vycestovat mimo Indii), zajistit si studentské vízum a vrátit se zpět do Indie. Tímto způsobem pak lze (a má vůbec smysl s ohledem na náročnost celého podniku) zařizovat pouze studium kompletního studijního programu (M.A. nebo Ph.D.).

Kolokvium *Orientalia Antiqua Nova*, Plzeň (7. ročník, 15.–16.2.2007)

Aleš Chalupa, FF MU, Ústav religionistiky

Interdisciplinární kolokvium *Orientalia Antiqua Nova*, jehož již sedmý ročník uspořádala Katedra blízkovýchodních studií filosofické fakulty Západočeské univerzity v průběhu letošního února, představuje v mnoha ohledech velmi inspirativní počin. Přestože se pořadatelská katedra specializuje především na studium starověkých civilizací Předního Východu, kolokvium je otevřeno všem příspěvkům, které se nějakým způsobem dotýkají problematiky té části světa, kterou – snad pro neexistenci vhodnějšího termínu – někdy označujeme jako Orient. Účastníkům se tak ve dvou dnech naskytla příležitost vyslechnout si velké množství tematicky rozdílných příspěvků, které jim alespoň v krátkosti a s jistou mírou schematizace představily problémy, úspěchy a možnosti v oblastech obvykle velmi vzdálených jejich vlastním badatelským zájmům. Tato pestrost však kupodivu nenudí, naopak poskytuje vítané rozšíření obzorů a možnost seznámit se s prací kolegů, která by za jiných okolností pravděpodobně ušla vaší pozornosti.

¹ Web: <<http://www.iccrindia.org>>.

Organizace celé akce, které se společně ujali Lukáš Pecha a Petr Charvát (patrně za přispění mnoha dalších, jejichž jména neznám, ale jejichž přínos nechci nijak zlehčovat), probíhala velmi dobře. Organizátoři pohotově reagovali na odeslání přihlášky, nabídli možnost ubytování a včas dodali časový plán kolokvia, doplněný rovněž o základní údaje týkající se plzeňské dopravní infrastruktury: jak a čím se dostal na studentské koleje, kde bylo zajištěno ubytování, a druhý den na místo konference v Sedláčkově ulici poblíž náměstí Republiky. Do Plzně jsem dorazil ve středu večer a informace tohoto typu jsem v neznámém prostředí velmi ocenil. Vybaven mapou Plzně z roku 1987 (mea culpa) jsem sice záhy zjistil, že jména některých ulic v mé mapě a v popisu cesty se zcela neshodují – místo Leninovy ulice jsem se ocitl na ulici Husově, tramvaj odjížděla ze zastávky v Sadech Pětatictáčníků, nikoli v Sadech Zdeňka Nejedlého –, zdárnému nalezení konečného cíle však tato drobnost nijak nezabránila. Jistý problém představovaly také plzeňské automaty na jízdenky. Jeden typ vyžadoval placení přesně odpočítanou sumou, což by bylo v pořádku, kdyby za přijaté mince občas nezapomněl vydat jízdenku. Druhý typ automatů sice umožňoval platit prakticky čímkoli a jízdenky vydával velmi ochotně, dlužný obnos, nebo alespoň jeho část, si však lživě ponechával. Během tří dnů plzeňského pobytu jsem tak místnímu dopravnímu podniku poskytl ne zcela zanedbatelný sponzorský dar, i když je pravda, že ani brněnské automaty se patrně nechovají o mnoho lépe. Tyto drobnůstky však představují nutný průvodní jev za situací, kdy se člověk pohybuje v ne zcela známém prostředí. Kvalita ubytování byla úměrná ceně, i když požadovaná částka byla nakonec o něco vyšší, než bylo uvedeno v propozicích. Tuto nesrovnalost lze ale pokládat za jediné zaskřípění v jinak bezchybné organizaci celého kolokvia.

Samotné kolokvium se konalo v jedné z poslucháren Katedry blízkovýchodních studií. Místnost byla vybavena audiovizuální technikou, takže většina vystupujících své příspěvky doplnila a oživila promítnutím obrázků, plánů, mapek nebo prezentací. Moderování se ujal Petr Charvát (na jedno dopoledne jej nahradila Věra Tydlitátová) a svého úkolu se zhostil s nebyvalou noblesou. Pružně a rychle reagoval na mezery v programu, vzniklé díky výpadku některých příspěvků, a zajistil jejich nahrazení. Časový plán tak mohl být dodržen a nedocházelo ke zbytečným prodávám nebo průtahům, k čemuž jistě přispěla i příkladná kázeň většiny vystupujících, kterým se dařilo držet své příspěvky v třicetiminutovém limitu. Ke společnému obědu se účastníci mohli přemístit do restaurace v blízkém hotelu Slovan, ve kterém pořadatelé zarezervovali jeden velký stůl. Plzeňské restaurace, alespoň ty, které jsem navštívil, se blýskly velmi kvalitní kuchyní: srnčí medailonky na jalovcové omáčce rozhodně patřily k největším kulinářským zážitkům, kterých se mi v poslední době dostalo.

Brněnský Ústav religionistiky reprezentovali (kromě autora této zprávy) magistři Milan Fujda a Pavel Šindelář. Z pedagogů se letos nedostavil nikdo. Plánovanou účast docenta Bělky zmařila zákeřná chřipka, kterou si přivezl jako nechtěný suvenýr z konference v Rusku, konané přibližně o týden dříve. Během kolokvia zaznělo asi dvacet pět příspěvků. Jejich tematika byla, jak jsem nastínil již v úvodu, značně různorodá a pestrá, od čistě archeologických nebo historických až po literární nebo obecně kulturní. Příspěvky věnované náboženství sice tvořily menšinu, i religionisté však mohli v mnoha ohledech načerpat cenné informace a získat novou inspiraci.

Jelikož nemám v úmyslu vytvořit „telefonní seznam“ přednesených příspěvků, je jasné, že se zde nemohu věnovat všem. Proto se pouze v krátkosti zmíním o některých, které mě obzvláště upoutaly buďto svým obsahem nebo osobou přednášející-

ho. Asi nejvíce mě zaujal a také překvapil příspěvek olomouckého sinologa Davida Uhra nazvaný „Orientalismus ve Hvězdných válkách“. Přes svůj krajně podezřelý název (pořadatelé navíc díky chybně uvedenému malému h ve slově hvězdných dodali příspěvku zcela jiný nádech a místo proslulé sci-fi sáze z dílny George Lucase jej spojili s jedním projektem z doby Reaganova prezidentství) šlo o příspěvek velmi poučný. Představil totiž řadu prvků a motivů, které lze ve *Star Wars* objevit a které napodobují některé z Asie pocházející kulturní artefakty. Následně se zamýšlel nad jejich transformací a snažil se identifikovat motivace, které k jejich využití vůbec vedly. Tradičně vysokou úroveň mělo vystoupení profesora Blahoslava Hrušky, jehož přehledně a erudovaně přednesený příspěvek „Sumerská krajina a cizí jazyk“ byl věnován konceptualizaci cizosti v dílech sumerského písemnictví. Příspěvek Petry Písařované (tematicky poněkud „nehodně“ umístěný mezi oběd a večeri) nazvaný „Plody stromu jako potrava pro islámské medicínské nauky“ byl věnován využití ovoce v tradiční islámské medicíně. Zásadním způsobem například poopravil mé zkreslené názory o datlích, neboť jsem se dozvěděl, že ony hnědé, mazlavé a přílišně sladké „válečky“ se zbytečně obrovskou peckou uprostřed představují pouze jeden z mnoha způsobů jejich přípravy ke konzumaci. Následný výčet možných kulinářských úprav datlí snesl srovnání s výkladem, který poskytl Bubba Forrester Gumpovi o krevetách.

V tomto výčtu bych ale neměl opomenout ani vystoupení mých brněnských kolegů. Přestože zvolená témata „Vztah čínského státu a náboženství v proměnách tisíciletí“ (Pavel Šindelář) a „Kulturní a sociální podmínky exportu/importu neohinduismu“ (Milan Fajda) patřily v rámci celého kolokvia k těm nejvíce „exotickým“, svou úrovní rozhodně nezklamaly a lze je po právu řadit mezi nejvyšší příspěvky, které během celého kolokvia zazněly.

Dojmy z celé akce jsou tedy veskrze pozitivní. Výstupem z kolokvia je navíc chystaný sborník vybraných příspěvků, který by se měl objevit na počátku roku 2008. Na závěr tedy nezbyvá než vyslovit přání, aby tradice kolokvií *Orientalia Antiqua Nova* byla zachována i do budoucna. A sám pro sebe musím dodat: navzdory poměrně pracnému hledání tématu, do kterého bych znovu dokázal vtěsnat ono kouzelné slůvko „orientální“.

Reportáž z fakultního kola Studentské vědecké konference studentů religionistiky

Joris Erftemeijer, FF MU, Ústav religionistiky

Za pěkného slunného odpoledne, 19. dubna, se na filozofické fakultě MU odehrál čtvrtý ročník soutěže studentských prací, jež se týkají akademického studia náboženství. Ti studenti, kteří se zúčastnili aktivně a připravili si příspěvek, měli možnost získat zkušenost prezentovat svou práci před publikem a zjistili, jak ob stojí před odbornou komisí. Navíc pak mohli, pokud se umístili na prvních třech místech, odejít o mimořádné stipendium bohatší. Studenti v roli pozorovatelů, jichž se však přišlo